

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314010082
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2314010082.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovanej Mgr. H. S., nar. XX.XX.XXXX v C. N., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 29T/14/2014-1307 zo dňa 14. októbra 2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25.01.2022 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovanej Mgr. H. S., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu Galanta č.k. 29T/14/2014-1307 zo dňa 14. októbra 2020 bola obžalovaná Mgr. H. S., nar. XX.XX.XXXX v C. N., trvale bytom A. K. XXXX/X, C., uznaná vinnou zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

dňa 03.07.2010 v čase o 04,15 hod. viedla osobné motorové vozidlo zn. Nissan X Trail, ev.č. BA 420 MY, po ceste II. triedy číslo 507, smerom od Galanty na Dolnú Stredú, pričom na nadjazde uvedenej cesty v km 48,600 pred obcou Dolná Streda pri odbočovaní vľavo na príjazdovú cestu vedúcu na rýchlostnú komunikáciu cesty R-1 na ceste I. triedy č. 51 v smere na Trnavu, nevenovala dostatočnú pozornosť riadeniu svojho vozidla, nedala prednosť v protismere zo smeru od obce Dolná Streda prichádzajúcemu osobnému motorovému vozidlu zn. Audi Quattro RS6, ev. č. TT 035 EE, ktoré riadil Miroslav Janeba, pričom prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť 90 km/hod. a jazdil rýchlosťou v rozmedzí od 139,7 km/h do 148,3 km/h a došlo k zrážke vozidiel tak, že vozidlo zn. Audi Quattro RS6, prednou časťou narazilo do pravej prednej časti vozidla zn. Nissan X - Trail, pričom následkom nárazu vodič Z. A. utrpel zranenia vo forme úrazového šoku stredného stupňa, pomliaždenie pľúc obojstranne, pomliaždenia brušnej steny s roztrhnutím pečene, zakrvácaním do dutiny brušnej asi 700 ml liečené operáciou, zlomeniny vonkajšieho členka a zadnej hrany píšťaly vpravo úplnú bez posunutia, pomliaždenie kolena vpravo, početných odrenín stehien, ktoré si vyžiadali liečenie spojené s PN v trvaní od 03.07.2010 do 28.11.2010, jeho spolujazdci E. X. utrpela zranenia vo forme pomliaždenia panvy, bedra vpravo, lakťa vľavo, brušnej steny, stavu po úraze hlavy, ktoré si vyžiadali liečenie spojené s PN v trvaní od 3.7.2010 po dobu 4 týždne, E. X. utrpela zranenia vo forme zlomeniny pylonu píšťaly vpravo s posunutím úlomkov, zlomeniny tela ihlice vpravo, otvorenej zlomeniny pylonu píšťaly vľavo III. stupňa, trieštivej zlomeniny dolného konca vretennej kosti (Smithova zlomenina) vpravo, zlomeniny kľúčnej kosti vpravo s posunutím úlomkov, tržnej rany v oblasti vnútorného členka vpravo, kompresívnej zlomeniny tiel stavcov Th12 a L1, ktoré si vyžadujú liečenie spojené s PN v trvaní od 03.07.2010 do 30.4.2011, A. C. utrpela zranenia vo forme zlomeniny 4. a 5 rebra vľavo, zlomeniny tela ramennej kosti vpravo, dvojnásobnej zlomeniny ramennej

kosti vľavo s porušením artérie brachialis, zlomeniny kostí predlaktia vľavo, zlomeniny tela stehrovej kosti vpravo, odreniny oblasti lakťa vľavo plošná odrenina priemeru asi 12 - 15 cm, poruchy nervov ľavej hornej končatiny s plégiou končatiny, ktoré si vyžiadali liečenie spojené s PN v trvaní od 03.07.2010 do 31.01.2011, C. R. utrpela zranenia vo forme trieštivej suprakondylickej zlomeniny stehna vpravo s posunutím úlomkov (A3 podľa AO), zlomeniny panvy B1 (zlomenina krížovej kosti, telo bez posunutia), pomliaždenia drieku, ramena vľavo, krku vľavo, odreniny členka vľavo, ktoré si vyžiadali liečenie spojené s PN v trvaní od 03.07.2010 po dobu jedného roka, následne bola uznaná za invalidnú. H. S. svojím konaním porušila ustanovenie § 4 odsek 1 písmeno c), § 19 odsek 4 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanej podľa § 157 ods. 2, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 500 eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol obžalovanou úmyselne zmarený, jej okresný súd podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

O náhrade škody rozhodol okresný súd podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku tak, že poškodených Z. A., nar. X.X.XXXX, trvale bytom O., Z. XXXX/XX; C. R., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom O., K. XXXX/XX; E. X., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom O., L. K. XXX/X; E. X., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom O., L. K. XXX/X; Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., Trnava, Halenárska 22; Sociálna poisťovňa, a.s. pobočka Galanta, Z. Kodálya 1629/48 a Sociálna poisťovňa, a.s. pobočka Bratislava, Záhradnícka 31 odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 1307-1314.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovanej, poškodených, svedkov, oboznámením sa so znaleckými posudkami a ich doplnkami, prečítaním výpovedí poškodených z prípravného konania, ako aj ďalšími dôkazmi. Z takto vykonaného dokazovania mal za preukázané, že obžalovaná sa dopustila prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona na skutkovom základe obžaloby, a to nedbanlivostným konaním v zmysle § 16 písm. a) Trestného zákona. Obžalovaná ako vodička motorového vozidla pri odbočovaní vľavo na prízjazdovú cestu vedúcu na rýchlostnú komunikáciu sa dostatočným spôsobom nevenovala riadeniu svojho vozidla, v dôsledku čoho nedala prednosť v protismere nepovolenou rýchlosťou prichádzajúcemu osobnému motorovému vozidlu zn. Audi, ktoré riadil poškodený Z. A., čím došlo k zrážke vozidiel. Obžalovaná takýmto konaním porušila § 4 ods. 1 písm. c), § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase spáchania skutku. Následok ujmy na zdraví, ktorý obžalovaná zapríčinila z nedbanlivosti, bol spôsobený v príčinnej súvislosti s porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej jej zo zákona o premávke na pozemných komunikáciách. Obžalovaná aj napriek opačnému tvrdeniu mala možnosť v čase odbočovacieho manévru vidieť svetlá prichádzajúceho oproti idúceho vozidla poškodeného a v prípade, ak by neodbočila, mohla kolíznej situácii zabrániť. Zároveň bolo preukázané, že poškodený so svojim vozidlom išiel v protismere nepovolenou rýchlosťou v rozmedzí od 139,7 km/hod. do 148,3 km/hod., teda výrazne vyššou rýchlosťou ako povolenou rýchlosťou, t. j. najviac 90 km/hod. Zo záverov znaleckého dokazovania však vyplynulo, že ak by sa poškodený ako vodič oproti idúceho vozidla pohyboval rýchlosťou 90 km/hod, tak by obžalovaná ani v takom prípade nedala prednosť vozidlu poškodeného. Obžalovaná v rozhodnom čase náležite nesledovala, resp. nesprávne vyhodnotila dopravnú situáciu a pre odbočenie doľava sa rozhodla v čase, keď nato nebola z technického hľadiska dopravná situácia spôsobilá, čím spôsobila kolíziu situáciu. Okresný súd mieru zavinenie obžalovanej vyhodnotil ako vyššiu, ako mieru zavinenia poškodeného, a to aj preto, že následkom tejto dopravnej nehody bola spôsobená ujma na zdraví viacerých osôb, pričom v prípade Z. A., E. X., A. C. a C. R. išlo o ťažkú ujmu na zdraví. Pokiaľ ide o uloženie trestu, okresný súd u obžalovanej vzhliadol na jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, keď obžalovaná doposiaľ nebola súdne trestaná. Zo záznamu z evidenčnej karty vodiča vyplýva, že pred dopravnou nehodou nebola riešená pre priestupok na úseku cestnej premávky. Z miesta bydliska je kladne hodnotená, rovnako kladne je hodnotená aj svojim zamestnávateľom PLAMIENOK, n.o.. Okresný súd pri ukladaní trestu prihliadol aj k okolnostiam dopravnej nehody, osobe obžalovanej, mieru jej zavinenia, a prijal záver, že účel trestu v tomto prípade splní uloženie peňažného trestu vo výške 500 eur, pričom pre prípad, že by výkon tohto trestu bol obžalovanou úmyselne zmarený jej súd uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiace. Súd neuložil obžalovanej trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá s poukazom na

časový odstup, ktorý uplynul od dopravnej nehody, mieru a rozsah zavinenia obžalovanej na dopravnej nehode. O nároku na náhradu škody rozhodol okresný súd tak, že poškodených odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podala riadne a včas odvolanie obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu, ktoré písomne odôvodnila na č.l. 1305 spisu.

V odvolaní vyjadrila ľútosť nad spôsobenou dopravnou nehodou, následkom na zdraví poškodených a tiež spôsobenou majetkovou škodou. Nestotožnila sa však s tým, že sa podľa záverov súdu dostatočne nevenovala vedeniu motorového vozidla. Tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, a to najmä záverov znaleckého posudku z odboru cestná doprava. Poukázala na to, že pred odbočením doľava spomalila na rýchlosť 10 km/hod, nevidela prichádzať žiadne vozidlo, nevidela žiadne svetlá, pričom svetlá zbadala až v čase, kedy odbočovala. To, že svetlá nevidela vysvetlila vysokou rýchlosťou prichádzajúceho vozidla a tiež tým, že križovatka sa nachádzala na kopci a obžalovaná nemala dostatočný rozhľad. V ďalšom poukázala na výpoveď poškodeného, ktorý uviedol, že v čase dopravnej nehody prekročil rýchlosť, takéhoto konania sa dopúšťa opakovane, pričom je riešený len uložením blokov, ktorú vždy zaplatí. Pribratý znalec konštatoval, že poškodený v okamihu zrážky išiel rýchlosťou 144 km/hod až 149 km/hod a vozidlo obžalovanej rýchlosťou niečo cez 20 km/hod. Poškodený by zrážke zabránil, ak by sa v čase odbočovania obžalovanej pohyboval rýchlosťou 90 km/hod. Podľa obžalovanej znalec hrubo zneužil termín „bezpečná pozdĺžna vzdialenosť“ a aplikoval ho na neaplikovateľnú situáciu. Na uvedené prvostupňový súd nijako nereagoval. Poukázala tiež na záver znalca, ktorý ako príčinu dopravnej nehody z technického hľadiska označil nesprávnu techniku jazdy oboch vozidiel. Naďalej trvá na tom, že svetlá vozidla poškodeného nevidela, a to aj napriek záveru znalca, ktorý v znaleckom posudku skonštatoval, že v čase odbočovania obžalovaná mala možnosť a musela svetlá oproti idúceho vozidla vidieť. Klade otázku, čo bránilo poškodenému ako vodičovi oproti idúceho vozidla, aby zareagoval na vzniknutú situáciu a keď už videl prichádzajúce vozidlo obžalovanej, prečo nespomalil? Pre obžalovanú je nepochopiteľné, prečo poškodený nezačal brzdiť. Poukazuje na to, že poškodený bol pod vplyvom alkoholu, čo ovplyvnilo jeho reakčné schopnosti a čo aj vysvetľuje jeho správanie po dopravnej nehode. Okresný súd sa nijako nezaoberal tým, že poškodený v miesta dopravnej nehody ušiel, do nemocnice ho dovezli jeho kamaráti, prečo pri hospitalizácii neuviedol svoje meno a vystupoval pod inou identitou, vysvetlenie prečo bola v jeho krvi zistená prítomnosť alkoholu. Záverom zhrnula, že sa plne venovala riadeniu motorového vozidla, pri odbočení znížila rýchlosť, zapla smerovku a až keď sa presvedčila, že môže bezpečne odbočiť pokračovala v jazde. Obžalovaná nemohla predpokladať prekročenie rýchlosti poškodeným, nebolo povinnosťou obžalovanej predpokladať, že iný účastník cestnej premávky prekročí rýchlosť. Konaním poškodeného došlo k hrubému porušeniu predpisov o cestnej premávke, a to prekročením rýchlosti, požitím alkoholu, útek z miesta nehody, vystupovanie v nemocnici pod inou identitou. Súd ani okresný prokurátor sa nezaoberali dôkazmi svedčiacimi v prospech obžalovanej, ktoré poukazujú na pochybenie poškodeného. Ak by mala akceptovať závery okresného súdu, potom by aj vodič idúci rýchlosťou viacnásobne prevyšujúcou povolenú rýchlosť na danom úseku a zároveň vedúci motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu mal dodržať len jednu zásadu, a to jazdiť výlučne po hlavnej ceste a nikdy by za svoje konanie, ktoré je zjavne v rozpore so všetkými právnymi predpismi nebol postihnuteľný. Navrhla, aby odvolací súd obžalovanú podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby, alternatívne napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného poriadku zrušil a v zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 25.01.2022 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave, obhajcu obžalovanej a splnomocnencov poškodených, na ktorom oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovanej, odpisom z Registra trestov na obžalovaného ako aj podstatným obsahom spisu. Verejného zasadnutia sa nezúčastnila obžalovaná ako aj poškodení, na čo senát odvolacieho súdu rozhodol tak, že verejné zasadnutie vykoná v ich neprítomnosti, keď na takýto postup boli splnené podmienky. Zástupca krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovanej podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovanej zotrval na dôvodoch podaného odvolania. Poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/90/2020, ktoré pojednáva o identickej veci, a ktorého závery sú aplikovateľné aj na prejednávajúcu vec. Nemožno spravodlivo požadovať od obžalovanej, aby očakávala, že poškodený porušil pravidlá cestnej premávky a tomu prispôsobila svoju jazdu. Obžalovaná dala prednosť všetkým, ktorí neporušovali predpisy v cestnej premávke, poškodený ako vodič idúci po hlavnej ceste bol ten, kto

hrubým spôsobom porušil povinnosti uložené mu zákonom. Splnomocnenci poškodených sa k odvolaniu nevyjadrili, stotožnili sa so stanoviskom prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave, a tiež mali záujem na čo najskoršom rozhodnutí vo veci, nakoľko doposiaľ neboli odškodnení.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k výroku o vine obžalovanej okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Zároveň trest uložený obžalovanej považuje sa primeraný, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013).

Vzhľadom na dostatočné a náležité vykonané dokazovanie okresným súdom, dôsledné vysporiadanie sa s obhajobou obžalovanej prezentovanou už počas prvostupňového konania a tiež náležité odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolací súd odkazuje na správnosť skutkových ako aj právnych záverov okresného súdu, bez potreby ich ďalšieho opakovania. V dôsledku uvedeného sa odvolací súd sústreďí len na odvolacie námietky obžalovanej, z ktorých mimo iného vyplýva, že ide o totožné skutočnosti, ktoré obžalovaná prezentovala už v konaní pred okresným súdom, pričom v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti.

Podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke.

Podľa § 19 ods. 4 veta prvá zákona č. 8/2009 Z.z., vodič odbočujúci vľavo je povinný dať prednosť v jazde protiídúcim motorovým vozidlám i nemotorovým vozidlám, električkám idúcim v oboch smeroch, vozidlám idúcim vo vyhradenom jazdnom pruhu po jeho ľavej strane a chodcom prechádzajúcim cez vozovku.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z., pred odbočovaním a počas odbočovania je vodič povinný dávať znamenie o zmene smeru jazdy. Vodič je povinný pri odbočovaní dbať na zvýšenú opatrnosť.

Podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z.z., dať prednosť v jazde povinnosť účastníka cestnej premávky počínať si tak, aby ten, kto má prednosť v jazde, nemusel náhle zmeniť smer alebo rýchlosť jazdy.

Pre naplnenie obligatórnych pojmových znakov predmetnej skutkovej podstaty je potrebné, aby nedbanlivosť páchatel'a (vo vedomej alebo nevedomej forme) spočívala vo vedení motorového vozidla spôsobom, ktorým dôjde k porušeniu ustanovení zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke (v tomto prípade sa jednalo o porušenie ustanovení § 4 ods. 1 písm. c) v spojení s § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke), bola v priamej príčinnej súvislosti s trestnoprávne relevantným následkom,

ktorým je ublíženie na zdraví poškodenej osobe a súčasne kumulatívne, aby sa z hľadiska závažnosti jednalo o také konanie, ktoré možno kvalifikovať ako porušenie dôležitej povinnosti uloženú zákonom v zmysle § 138 písm. h) Trestného poriadku. Objektívne hľadisko miery opatrnosti je upravené dopravnými predpismi na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Predpokladom zavinenia vo forme nedbanlivosti je súčasná možnosť a schopnosť konkrétneho páchatela predvídať vznik trestnoprávneho následku (napr. usmrtenie, ublíženie na zdraví).

Podstata odvolacej argumentácie obžalovanej spočívala v zotrvaní na tom, že v čase kedy ako vodička motorového vozidla Nissan X Trail, EČV: BA420MY odbočovala doľava z cesty II. triedy č. 507, smerom od Galanty na Dolnú Stredú na prízjazdovú cestu vedúcu na rýchlostnú komunikáciu cesty R-1 na ceste I. triedy č. 51 nevidela oprotiidúce vozidlo (nevidela ani svetlá vozidla) Audi RS6, EČV:TT035EE vedeného poškodným Z. A., v dôsledku čoho došlo ku zrážke.

Z vykonaného dokazovania, a to nielen zo znaleckého dokazovania, ale najmä z vyšetrovacieho pokusu, ktorý sa uskutočnil s odstupom času jedného roka za rovnakých podmienok za akých došlo k dopravnej nehode jednoznačne vyplynulo, že hoci v čase dopravnej nehody o 4:15 hod bola tma, resp. šero, a poškodený prichádzal z nadjazdu, obžalovaná mala a mohla vidieť prinajmenšom rozsvietené svetlá vozidla poškodeného a ich odraz už vo vzdialenosti viac ako 130 m od miesta, na ktorom odbočovala. Obžalovaná tak objektívne mala možnosť spozorovať vozidlo poškodeného pohybujúceho sa po hlavnej ceste a tomu prispôbiť odbočovací manéver. Pokiaľ obžalovaná na vozidlo poškodeného nereagovala, znamená to, že vedeniu vozidla nevenovala dostatočnú pozornosť, čím došlo k zrážke. Na tomto mieste je nutné poukázať na to, že obžalovaná mala na mieste odbočenia venovať zvýšenú pozornosť nielen preto, že jej vyplývala povinnosť dať prednosť v jazde akémukoľvek protiidúcemu vozidlu (keďže odbočovala smerom doľava), tiež preto, že v čase nehody bola znížená viditeľnosť (tma), po uvedenej ceste išla po prvýkrát a teda nepoznala uvedenú komunikáciu, a tiež preto, že na križovatku bol pripojený nadjazd (samotná križovatka bola na vyvýšenom mieste), v dôsledku ktorého bo, výhľad na komunikáciu sťažený, čo nakoniec pripustila aj sama obžalovaná. Pokiaľ si bola obžalovaná vedomá svojej povinnosti dať prednosť v jazde oprotiidúcemu vozidlu, čo aj bola a v takejto situácii nemala dostatočný rozhľad na vozovku, prípadne si nebola istá situáciou na vozovke, mala v danej chvíli zastaviť, uistiť sa či prichádzajúce vozidlo je v takej vzdialenosti, ktorá by jej umožňovala bezpečné odbočenie a až následne odbočiť.

Pokiaľ ide o námietku obžalovanej o nesprávnom vyhodnotení záverov znaleckého posudku, odvolací súd dodáva, že niet dôvodu spochybňovať závery znaleckého posudku ako aj vyjadrenia znalca k okolnostiam dopravnej nehody. Na tomto mieste je nutné pripomenúť, že súd sa spolieha na závery znalca, ako odborníka, ktorý bol do konania pribratý pre objasnenie skutočností, na ktoré súd nemá potrebné odborné znalosti. Súd nie je oprávnený spochybňovať konkrétny závery znalca, jeho prieskumná činnosť je obmedzená na to, či znalecký posudok nie je vnútorne rozporný, či si jeho závery neodporujú, či znalec vzdal do úvahy všetky relevantné informácie a ďalšie. Závery znaleckého posudku potom súd hodnotí v kontexte s ďalšími dôkazmi, v tomto prípade s najmä s výpoveďami obžalovanej ako aj poškodených, vyjadrením znalca na hlavnom pojednávaní, závermi vyšetrovacieho pokusu. Závery znaleckého posudku v spojení so všetkými zabezpečenými dôkazmi jasne preukazujú zavinenie obžalovanej.

Zo znaleckého posudku č. 60/2010 znalca Ing. Miloša Kosíka vyplynulo (okrem vyššie uvedeného), že príčinou dopravnej nehody z technického hľadiska bola nesprávna technika jazdy oboch vodičov, a teda obžalovanej ako aj poškodeného Z. A., ktorý v rozhodnom čase na danom úseku prekročil maximálnu povolenú rýchlosť 90 km/hod, keď išiel rýchlosťou v rozmedzí od 139 km/hod do 148 km/hod. Obžalovaná mohla dopravnej nehode zabrániť tým, že by neuskutočnila odbočovací manéver. Na to, aby poškodený Z. A. do miesta zrážky zastavil, musel by v danom úseku ísť rýchlosťou približne 63km/hod, pričom ak by poškodený išiel v danom úseku rýchlosťou 90 km/hod, náhlým brzdením by vzdialenosť oboch áut bola len 9 m, čo bolo znalcom označené ako nebezpečná vzdialenosť. Tak v prípade prekročenia rýchlosti poškodeného ako aj v prípade, kedy by poškodený išiel maximálnou povolenou rýchlosťou 90 km/hod obžalovaná donútila poškodeného intenzívne brzdiť, a teda v oboch prípadoch by vyvolala kolíziu situáciu. Obžalovaná by odbočovací manéver uskutočnila bez ohľadu na rýchlosť poškodeného, preto nič nemení na zavinení to, že poškodený išiel po komunikácii nepovolenou rýchlosťou. Z uvedeného vyplýva, a odvolací súd nijako nespochybňuje, že poškodený sa rovnako dopustil porušenia povinností prekročením maximálnej povolenej rýchlosti, avšak či pri rýchlosti 90 km/

hod alebo pri rýchlosti 139 km/hod až 148 km/hod by obžalovaná odbočila, vytvorila by poškodenému náhlu prekážku v jazdnej dráhe (na hlavnej ceste), a donútila ho k náhlemu intenzívnemu brzdeniu. V tomto prípade je rozhodujúce práve to, že obžalovaná nebezpečným manévrom na vozovke vytvorila kolíziu situáciu, ktorou spôsobila, že iný účastník cestnej premávky musel zmeniť smer jazdy alebo intenzívne brzdiť. Je irelevantné, či poškodený brzdil alebo nie, rozhodujúce je to, či obžalovaná objektívne vyvolala takú situáciu na vozovke, ktorá mohla spôsobiť náhly smer jazdy alebo zmenu rýchlosti iného účastníka cestnej premávky, čo sa aj stalo (§ 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z.z.).

Prvotnou príčinou predmetnej dopravnej nehody bolo porušenie dopravných predpisov obžalovanou tým, že pri odbočovaní doľava nedala prednosť oprotiidúcemu vozidlu poškodeného, nepresvedčila sa, že situácia na vozovke jej umožňuje uskutočniť odbočovací manéver bez toho, aby ohrozila nielen oprotiidúce vozidlo na hlavnej ceste, ale akéhokolvek iného účastníka cestnej premávky. Pokiaľ aj mal poškodený Z. A. na vzniknutej zrážke zavinenie, k uvedenému odvolací súd poukazuje na závery rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého skutočnosť, že iná osoba porušila predpisy o premávke na pozemných komunikáciách a vlastným zavinením vytvorila nebezpečnú situáciu, neospravedlňuje vodiča, ak aj on sám porušil povinnosť vozidlo stále ovládať a konať tak, aby doprava nebola ohrozená. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tz 28/2002 zo dňa 01.11.2003).

Napriek konštatovanému porušeniu pravidiel cestnej premávky aj zo strany poškodeného Z. A., obžalovaná je zodpovedná za spôsobenie dopravnej nehody a následky z nej vyplývajúce, keďže jej je nutné pričítať príčinný vzťah k tomuto následku. Príčinný vzťah je obligatónym znakom objektívnej stránky trestného činu, a preto páchatel môže byť trestne zodpovedný za trestný čin iba vtedy, pokiaľ svojim konaním skutočne spôsobí trestnoprávne relevantný následok. Príčinná súvislosť medzi konaním páchatel'a a následkom sa neprerušuje, ak ku konaniu páchatel'a pristúpi ešte ďalšia skutočnosť, ktorá spolupôsobí pri vzniku následku, avšak konanie páchatel'a zostáva takou skutočnosťou, bez ktorej by k následku nebolo došlo. Nie je ani rozhodujúce, či k následku došlo pôsobením viacerých okolností, nielen konaním páchatel'a (judikáty R 37/1975, R 21/1981). Preto ani nedodržanie pravidiel cestnej premávky poškodeným neprerušuje trestnú zodpovednosť obžalovanej a príčinnú súvislosť medzi jej konaním a spôsobeným následkom. Aj po pristúpení tejto ďalšej okolnosti v podobe porušenia pravidiel cestnej premávky poškodeným, konanie obžalovanej zostáva vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti takou okolnosťou, bez ktorej by k následku nedošlo.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na závery rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR (napr. v rozhodnutí 2 Tz 6/2006), podľa ktorej ja dopravnej nehode zapríčinennej nedaním prednosti vjazde inému vozidlu vždy v rozhodujúcej miere nesie zodpovednosť ten vodič, ktorý porušil povinnosť dať prednosť v jazde; vodič vozidla, ktorý má prednosť vjazde, nie je povinný meniť smer alebo rýchlosť jazdy, pokiaľ nič nenasvedčuje tomu, že by hrozil stret s vozidlom, ktorého vodič je povinný dať mu prednosť vjazde. Túto povinnosť a v nadväznosti na to aj povinnosť zabrániť stretu vozidla má vodič iba vtedy, keď včas a na dostatočnú vzdialenosť zistí, že vodič vozidla, ktorý mu má dať prednosť v jazde, svoju povinnosť nesplnil, resp. že si počína tak, že je zjrejmé, že ju nesplní.

Zároveň zo všetkých vykonaných dôkazov, a to znaleckého posudku č. 67/2011 znalca MUDr. Milana Zbořila a tiež znaleckého posudku č. 34/2013 znalca Ing. Tomáša Korbeľa vyplynulo, že k ujme na zdraví (v tomto prípade k ťažkej ujme na zdraví v prípade štyroch poškodených osôb) viacerých osôb a tiež vzniku majetkovej škody na vozidle poškodeného Z. A. došlo v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, a teda konaním obžalovanej nastal protiprávny následok v podobe ujmy na zdraví a vzniku majetkovej škody.

Pokiaľ ide o argumentáciu obžalovanej vzťahujúcu sa na porušovanie dopravných predpisov poškodeným Z. A. prekračovaním maximálnych dovolených rýchlostí, jeho konanie, ktoré nasledovalo po kolízii (útek z miesta dopravnej nehody, vystupovanie v nemocnici pod identitou inej osoby) uvedené síce poskytuje obraz o poškodenom a jeho postoji k dodržiavaniu dopravných predpisov, vo vzťahu k posúdeniu viny obžalovanej však uvedené nemalo právny význam, preto sa s uvedeným odvolací súd osobitne nevysporiadal.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti tak možno jednoznačne konštatovať, že obžalovaná svojim konaním naplnila všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 157 ods. 1,

ods. 2 písm. a) Trestného zákona a to porušením dôležitej povinnosti (ako vodiča motorového vozidla) v zmysle § 138 písm. h) Trestného zákona, za ktorý je možné páchateľovi uložiť trest odňatia slobody v trvaní 1 až 5 rokov.

Majúc na zreteli zásady pre ukladanie trestu, ako aj účel trestu vyplývajúci z § 34 ods. 1 Trestného zákona, je aj podľa názoru odvolacieho súdu dostatočným trestom uloženie tzv. alternatívneho trestu, t.j. peňažného trestu vo výške 500 eur, a pre prípad úmyselného zmarenia jeho výkonu náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiacov. Odvolací súd nemá ani najmenšiu pochybnosť o tom, že obžalovaná spáchanie skutku ako aj spôsobený následok (ublíženie na zdraví viacerých osobám a spôsobenie majetkovej škody) úprimne oľutovala, o to viac, že pri dopravnej nehode sama utrpela početné zranenia. V prospech obžalovanej bolo nutné zohľadniť jej absolútnu bezúhonnosť, spoluprácu s orgánmi činnými v trestnom konaní počas celého konania, jej postoj k spáchaniu skutku, dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku, a tiež absenciu úmyslu, keď skutok spáchala z nedbanlivosti. Okrem uloženia peňažného trestu je pre obžalovanú dostatočným trestom už vedomie toho, aký následok spôsobila, keď jedna osoba v dôsledku dopravnej nehody ostala invalidná. Uvedené skutočnosti vylučovali uloženie trestu odňatia slobody, ktorý by sa v prípade tejto obžalovanej javil ako neprimerane prísny.

Zároveň nebolo nutné ukladať obžalovanej trest zákazu činnosti v zmysle § 61 Trestného zákona, a to s poukazom na uplynutie doby, ktorá uplynula od spáchania skutku, a to viac ako 10 rokov. V takomto prípade by sa uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá javilo ako neúčelné, k čomu odvolací súd poukazuje na závery rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR, podľa ktorého účelom zohľadnenia času, ktorý uplynul od spáchania trestného činu, je naplnenie všeobecnej požiadavky, aby trest nasledoval čo najrýchlejšie po spáchaní skutku. Doba, ktorá uplynula od spáchania trestného činu, je podľa názoru ústavného súdu takým faktorom, na ktorý by všeobecné súdy v zásade mali prihliadať pri „bežnej“ výmere trestu, teda v rámci riadnej hranice trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom. (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 203/2013-10 zo dňa 5. apríla 2013). Uplynutím značnej doby od spáchania skutku sa záujem spoločnosti na potrestaní páchateľa oslabuje, preto by uloženie tohto druhu trestu obžalovanej v tomto prípade nesplnilo účel trestu.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, odvolací súd tento výrok nepreskúmaval, vzhľadom na obmedzený revízny princíp, nakoľko odvolanie obžalovanej bolo podané výlučne čo do výroku o vine a treste, pričom žiadny subjekt odvolanie voči výroku o náhrade škody nepodal.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovanej podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyselne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.